

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **M. N.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Lukášem Bělským,
sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2020, č. j. KUUK/145536/2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2020, č. j. KUUK/145536/2020, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 12. 2019, č. j. MgMT-SČ 061258/PŘ/2180/2019/Ti, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona a povinnost nahradit náklady

správního řízení ve výši 1 000 Kč dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

2. Přestupku se žalobce z nedbalosti dopustil tím, že dne 21. 5. 2019 v 11:16 hodin, v obci Jeníkov, u domu č. 53, u hřbitova, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50 km/h, kdy mu byla laserovým rychloměrem TruCAM naměřena rychlost jízdy 68 km/h, po odečtení tolerance rychloměru ± 3 km/h, byla tedy žalobci naměřena rychlost 65 km/h.
3. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný se v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) nevypořádal s částí jeho odvolacích námitek. Žalovaný se nevypořádal především s odvolací námitkou úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek. Dále se žalovaný dle žalobce nevypořádal s důkazními návrhy žalobce na vypracování znaleckého posudku ohledně délky brzdné dráhy vozidla žalobce a měřicího mechanismu rychloměru a s návrhem na rekonstrukci skutku. Žalovaný se rovněž dle žalobce nevypořádal s odvolací námitkou týkající se systému odměňování policistů za prokázané přestupky a přítomnosti potravin a sladkostí, jež měly mít vliv na funkčnost rychloměru ve vozidle policistů, s námitkami vztahujícími se ke způsobu měření rychlosti, a s namítanou podjatostí oprávněných úředních osob.
5. Žalobce sdělil, že byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, když v řízení před správním orgánem prvního stupně rozhodovala oprávněná úřední osoba, proti níž žalobce vznesl námitku podjatosti. I přes podanou námitku podjatosti tato oprávněná úřední osoba konala ústní jednání, kterého se žalobce nezúčastnil v důvodném očekávání vypořádání jeho námitek podjatosti, a proto byl zkrácen na svých právech být přítomen provádění důkazů a k těmto se vyjadřovat a taktéž se nemohl vyjádřit k nezákonnému vedení řízení. Načež oprávněná úřední osoba, u níž žalobce namítal důvody podjatosti, vydala prvostupňové rozhodnutí. Následně pochybil i žalovaný, když nevyhověl odvolací námitce podjatosti oprávněné úřední osoby.
6. Uvedl, že nebylo prokázáno ani odůvodněno jeho zavinění ve vztahu k údajnému přestupku, přičemž odmítl jako nedostatečné pouhé konstatování, že přestupek byl spáchán z nedbalosti.
7. Dále žalobce namítal, že mu nebylo sděleno, jak byla posouzena námitka podjatosti v řízení před správním orgánem prvního stupně, a nebylo mu umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a před vydáním rozhodnutí o odvolání, čímž byl porušen § 36 odst. 3 správního řádu. K právu účastníka seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-248.

8. Žalobce konstatoval, že žalovaný se nikterak nevypořádal s jeho odvolacími námitkami týkajícími se nenaplnění materiální stránky přestupku. Podotkl, že správní orgány jsou vždy povinny zkoumat naplnění formální i materiální stránky přestupku, k čemuž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-48, a ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48. Odmítl úvahu žalovaného, že materiální stránka předmětného přestupku je naplněna vždy, když jsou naplněny formální znaky přestupku. Žalobce podotkl, že správní orgány v souvislosti s materiální stránkou přestupku nezkoumaly, kolik účastníků silničního provozu bylo jeho jednáním skutečně ohroženo, jaké panovaly povětrnostní podmínky, stav vozovky a viditelnost. Dle žalobce se měl ve vztahu k naplnění materiální stránky žalovaný zbývat i otázkou typu automobilu, kdy nové vozidlo, vybavené celou řadou systémů k ochraně chodců, bude mít jinou brzdnu dráhu než např. vozidlo několik desítek let staré. Žalobce dovodil, že materiální stránka přestupku nebyla naplněna.
9. Žalobce dále namítal, že spis neobsahuje spolehlivý důkazní materiál pro zjištění informace o údajném překročení rychlosti. Zdůraznil, že již v odvolání uvedl, že radary pracují na principu mikrovln a měření je založeno na Dopplerově jevu, kdy u odražených vln dochází k frekvenčnímu posunu v závislosti na rychlosti jedoucího vozidla. Dodal, že mikrovlny se odráží i do jiných směrů, než zpět k radaru (kde jsou zachyceny anténou), a také od jiných překážek, v posuzovaném případě jsou to vysoké stromy za vozidlem či nákladní vozidlo, které právě projelo kolem a samozřejmě okolní vozidla. Vzhledem k výše uvedeným překážkám, však radar zachytil vlny ještě dříve, než se vozidlo žalobce objevilo v zorném poli kamery, prakticky tak došlo k takzvanému dvojitému změření a naměřená rychlost tak nepatří vozidlu žalobce. Žalobce sdělil, že z pořízené fotodokumentace nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. Podotkl, že v posuzované věci nedošlo k tvrzenému překročení rychlosti v místě, které uvedl správní orgán prvního stupně, přičemž rychlost byla naměřena zcela chybně. Doplnil, že při převodu dat z rychloměru do analogové podoby nebyla vyhotovena doložka autorizované konverze.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost a k žalobním bodům uvedl především následující. Konstatoval, že odvolací námitky byly nedůvodné či nepřípadné a ke způsobu jejich vypořádání odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017-40. Doplnil, že návrhy a námitky, které nemohly změnit zjištěný stav věci, nevypořádal pro nadbytečnost. Žalovaný uvedl, že rychlost byla žalobci naměřena rychloměrem laserovým a nikoliv mikrovlnným. Veškeré námitky podle žalovaného žalobce pouze konstatoval a nijak je neprokázal, čímž nedostál povinnosti uložené mu § 52 správního řádu. K námitce nevypořádání důkazních návrhů doplnil, že v rozhodnutí se zabýval návrhy na založení návodu k použití měřícího zařízení do spisu, výslech policistů, přesný popis mechanismu výpočtu rychlosti, vypracování znaleckého posudku k určení brzdne dráhy a na provedení rekonstrukce. Konstatoval, že námitkami podjatosti oprávněných úředních osob se zabýval na str. 6 – 10 žalobou napadeného rozhodnutí a neshledal je důvodnými. Dodal, že námitky podjatosti vyhodnotil vzhledem k jejich totožnosti s námitkami uplatněnými v jiných řízeních, jako zjevně nedůvodné.

11. K otázce zavinění žalovaný uvedl, že zavinění ve formě nedbalosti je uvedeno již ve výroku správního orgánu a této otázce se věnoval na str. 5 a 6 svého rozhodnutí. Dále žalovaný k namítanému neprokázání naplnění materiální stránky přestupku uvedl, že odůvodnění naplnění materiální stránky považuje za zcela dostatečné, neboť správní orgán prvního stupně se materiální stránkou zabýval na str. 3 prvostupňového rozhodnutí a žalovaný pak tyto úvahy rozvedl na str. 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí.
12. K námitkám týkajícím se měření rychlosti žalovaný uvedl, že tyto námitky jsou nepřípadné, neboť v projednávaném případě byl ke změření rychlosti použit silniční laserový rychloměr TruCAM, změřené vozidlo je zcela jasně zobrazeno a záměrný kříž je zaměřen na přední nárazník pod řidičem. Na podporu své argumentace odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017.
13. Za nedůvodnou označil námitku žalobce, že ze spisového materiálu nelze dovodit kdy a kde k přestupkovému jednání došlo, neboť místo a doba přestupku jsou zcela zřejmé. K námitce nevyhotovené autorizované konverze žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017, a námitky žalobce označil za obstrukční, neboť shodné námitky, jež opakovaně uplatňuje advokát žalobce, jsou Nejvyšším správním soudem opakovaně odmítány jako nedůvodné.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Ze správního spisu soud zjistil především následující podstatné skutečnosti. Dne 27. 5. 2019 bylo správnímu orgánu prvního stupně Městskou policií Košťany doručeno oznámení o dopravním přestupku žalobce, jehož se měl dopustit tím, že dne 21. 5. 2019, v 11:16 hod, v obci Jeníkov, u hřbitova, č. p. 53, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Škoda, registrační značky X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci 50

km/h, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy 68 km/h, po odečtení tolerance rychloměru ± 3 km/h, byla tedy žalobci naměřena rychlost 65 km/h. Spolu s tímto oznámením byl doručen i úřední záznam o přestupku, výstup z rychloměru, ověřovací list k dotčenému rychloměru, osvědčení policisty o absolvování školení pro obsluhu laserového měřiče rychlosti TruCAM, mapový podklad s vyznačením místa měření, určení míst k měření rychlosti vozidel pro Městskou policii Košťany na kalendářní rok 2019 a dodatek č. 1 k tomuto určení.

18. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že správní orgán prvního stupně rozhodl o přestupku vydáním příkazu, proti němuž podal žalobce odpor. Následně byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 20. 11. 2019, kterého se nezúčastnil. Téhož dne byla správnímu orgánu prvního stupně doručena námitka podjatosti oprávněných úředních osob, kterou žalobce na výzvu doplnil dne 11. 12. 2019. Dne 20. 11. 2019 proběhlo ústní jednání ve věci. O námitce podjatosti oprávněných úředních osob rozhodl zamítavě správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 16. 12. 2019, které nabylo právní moci dne 15. 1. 2020 (pozn. soudu na usnesení je chybně uvedeno datum právní moci 15. 1. 2019). Nato bylo dne 19. 12. 2019 vyhotoveno prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.
19. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, vplynulo, že: *„NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“*
20. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vplynulo, že: *„Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“*
21. Následně se soud zabýval námitkami, v nichž žalobce tvrdil, že se žalovaný nevypořádal s celou řadou jeho odvolacích námitek a důkazních návrhů (odvolací námitka úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu, materiální stránky přestupku, systém odměňování policistů, přítomnost potravin v policejním vozidle s vlivem na funkčnost rychloměru, a podjatost oprávněných úředních osob; důkazní návrhy na vypracování znaleckého posudku ohledně délky brzdné dráhy vozidla žalobce a měřicího mechanismu rychloměru a návrh na rekonstrukci skutku). Především v této

souvislosti soud poukazuje na závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu a nálezu Ústavního soudu, které lze vztáhnout i na vypořádávání námitek správními orgány. Z citovaných závěrů plyne, že není povinností soudu potažmo žalovaného reagovat adresně na každou jednotlivou žalobní či odvolací námitku a s každou se takto zvlášť vypořádávat. Postačí, pokud soud či správní orgán proti námitkám postaví ucelený argumentační systém, v jehož konkurenci žalobní či odvolací námitky neobstojí. Žalovaný se takovýmto způsobem vypořádal s celou řadou odvolacích námitek žalobce a jeho důkazních návrhů na str. 6 až 12 napadeného rozhodnutí. Na str. 12 se pak žalovaný vyjádřil k návrhům na doplnění dokazování, kde uvedl: „K návrhu obviněného na založení návodu k použití předmětného měřicího zařízení, aby se obviněný mohl seznámit s technologií způsobu měření, včetně dalších návrhů odvolací orgán konstatuje, že provedení těchto návrhů považuje za zcela nadbytečné a neekonomické. K podkladům a důkazům, které je pro vyslovení viny nutno shromáždit se odvolací orgán s odkazem na judikaturu NSS vyjádřil již výše.“ Závěrem svého rozhodnutí pak souhrnně k odvolacím námitkám konstatoval, že „odvolatel k odvolání použil již mnohokrát použitý a přitom nezměněný text odvolání (obdobně lze konstatovat i k postupu vznesení námitek podjatosti), který obsahuje nejen nepřipadné a obstrukční námitky, ale v některých případech doslova absurdní. Je tak zřejmé, že obviněný se neodvolal proto, že by k tomu měl pádné důvody, ale prostě proto, že mu to správní řád umožňuje. To sice není v rozporu s právním řádem, nicméně odvolací orgán k tomu uzavírá, že byt' obviněný má možnost hájit se způsobem jakým uzná za vhodné, podáváním zcela bezdůvodných a nepřipadných námitek se současně se vystavuje riziku, že správní orgán takové námitky neakceptuje, vyhodnotí je jako obstrukční a k jako takovým k nim nebude přiblížet. Prostě jak praví klasická latinská zásada „IURA VIGILANTIBUS PROSUNT“, volně přeloženo „práva jsou přána bdělým“.“

22. K namítané podjatosti úředních osob se žalovaný zamítavě vyjádřil na str. 6 až 9 napadeného rozhodnutí, kde obšírně uvedl především následující: „Námitku podjatosti oprávněné úřední osoby odvolacího správního orgánu, vyslovenou vzhledem k údajnému vztahu této oprávněné úřední osoby odvolacího orgánu ke svědkům a důkazům v odůvodnění odvolání Miroslava Nováka, jakož i námitku podjatosti vedoucího oprávněné úřední osoby a dokonce i ředitele krajského úřadu, považuje odvolací orgán nejen za neodůvodněnou a irelevantní, ale až absurdní. Tato námitka byla vyslovena v odůvodnění odvolání, jež odvolatel předal k poštovní přepravě dne 10. 2. 2020. Odvolací orgán ale spisový materiál s odvoláním obdržel až dne 12. 3. 2020 a teprve poté ustanovil oprávněnou úřední osobu. Tedy oprávněná úřední osoba odvolacího orgánu byla ustanovena déle jak po měsíci od doby, když obviněný už zcela nelogicky vznesl námitky její podjatosti. [...] Odvolání obviněného dále obsahuje i námitky podjatosti vůči správnímu orgánu I. stupně a jeho nadřízené, které byly podány již v průběhu řízení o přestupku a dále v odvolání obviněný namítá i způsob jejich vypořádání Magistrátem města Teplice. [...] K těmto námitkám podjatosti vzneseným vůči oprávněné úřední osobě a její nadřízené, byly namítanými úředními osobami vypracovány „Vyjádření k námitce podjatosti“, v nichž obě úřední osoby podjatost vyloučily a námitky označily za obstrukční taktiku. Tato vyjádření byla společně s námitkami posouzena tajemníkem Magistrátu města Teplice, který dne 16. 12. 2019 usnesením čj. MGMT-SČ 061258/PŘ/2180/2019/F, čj. dok. MgMT/142162/2019 rozhodl, že obě namítané oprávněné úřední osoby nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování v přestupkovém řízení proti obviněnému M. N., neboť důvody pro vyloučení z projednávání a rozhodování věci pro podjatost nebyly shledány.“ Žalovaný rovněž ve vztahu k této námitce poukázal na

ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu, a uvedl, že námitka podjatosti byla formulována obecně, bez bližšího upřesnění konkrétní osoby.

23. K materiální stránce přestupku se žalovaný vyjádřil na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde mj. konstatoval: „Vozidlo řízené obviněným, se v době změření překročení rychlosti městskou policií pohybovalo na vjezdu do obce Jeníkov ve směru od obce Oldřichov, cca. 280 metrů za dopravní značkou, která označuje počátek obce, kde se již nachází první domy zástavby, dále vjezd a výjezd z areálu autodopravy a dále pak hřbitov. V blízkosti silnice, souběžně s ní, oddělený pouze úzkým pásem trávníku, se pak nachází chodník. Překročením nejvyšší povolené rychlosti v takové oblasti o 15 km/h dochází k ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, neboť takové překročení nejvyšší povolené rychlosti již nelze nazvat bagatelním. Rychlost vozidla je podstatně vyšší než mohou ostatní účastníci předpokládat, což může negativně ovlivnit jejich rozhodování při účasti na provozu. Obecně je i známo, že čím vyšší rychlost, tím je delší brzdná dráha. S ohledem na blízkost chodníku, zástavby a rychlost vozidla, lze konstatovat, že se zkracuje čas řidiče, potřebný pro zpomalení, či úplné zastavení, což může být pro zabránění případné kolizní situaci fatální. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 15 km/h, jako tomu bylo v projednávaném případě, lze jednoznačně zařadit mezi rizikové faktory, které ohrožují bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Materiální znak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. tak lze považovat za naplněný a prokázaný. Odvolací orgán se v podstatě v hodnocení společenské nebezpečnosti shoduje se správním orgánem.“ Materiální stránkou přestupku se zabíral i správní orgán prvního stupně na str. 3 prvostupňového rozhodnutí.
24. K námitkám týkajícím se přesnosti a správnosti měření rychlosti žalovaný na straně 10 žalobou napadeného rozhodnutí konstatoval, že předmětné námitky jsou nepřipadné, neboť se vztahují k měření rychlosti radarovým (mikrovlnným) rychloměrem, přestože v předmětném případě byl použit rychloměr laserový, tedy rychloměr založený na zcela odlišných technických principech.
25. K námitce týkající se procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti soud konstatuje, že jde o zcela obecnou námitku, jejíž vypořádání lze spatřovat ve skutečnosti, že z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný trval na tom, že v rámci správního řízení bylo postupováno zcela v souladu se zákonem.
26. Žalovaný tedy odvolací námitky a důkazní návrhy žalobce vypořádal, a to přípustným celostním způsobem, tedy v kontextu celého napadeného rozhodnutí, aniž by adresoval každou námitku či důkazní návrh zvlášť, přičemž s velkou částí námitek a důkazních návrhů se však vypořádal jmenovitě. Soud tudíž uvedené žalobní námitce nepřisvědčil.
27. Dále žalobce namítal, že byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, když v řízení před správním orgánem prvního stupně rozhodovala oprávněná úřední osoba, proti níž žalobce vznesl námitku podjatosti. I přes podanou námitku podjatosti tato oprávněná úřední osoba konala ústní jednání a vydala prvostupňové rozhodnutí. K této námitce soud konstatuje, že správnímu orgánu prvního stupně bylo dne 20. 11. 2019 doručeno podání označené jako námitka podjatosti oprávněné úřední osoby, načež byl žalobce vyzván k doplnění podpisu na tomto podání a doplnění totožnosti konkrétní oprávněné úřední osoby, proti níž námitka podjatosti směřovala. Žalobce námitku podjatosti patřičně doplnil

podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 11. 12. 2019, přičemž ústní jednání se konalo dne 20. 11. 2019 bez neomluvené účasti žalobce. O předmětné námitce podjatosti rozhodl tajemník správního orgánu prvního stupně zamítavě usnesením ze dne 16. 12. 2019, a to zejm. na podkladě vyjádření dotčených úředních osob ze dne 12. 12. 2019, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno následně dne 19. 12. 2019. Z uvedeného plyne, že před konáním ústního jednání byla vznesena námitka podjatosti nespecifikující konkrétní oprávněnou úřední osobu, a to navíc nepodepsaným podáním, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno v den konání ústního jednání. Námitka podjatosti byla doplněna o konkrétní jméno oprávněné úřední osoby až po konání ústního jednání. Ústní jednání tudíž nekonala oprávněná úřední osoba, proti které by byla v daný okamžik vznesena relevantní námitka podjatosti. Navíc následným rozhodnutím o námitce podjatosti bylo stanoveno, že Ing. J. P. ani J. T. jako oprávněné úřední osoby nebyly vyloučeny z projednávání dané věci. Ústním jednáním, které proběhlo po podání nepodepsané a neurčité námitky podjatosti blíže neurčené oprávněné úřední osoby, tedy nemohlo dojít ke zkrácení práv žalobce. Soud tudíž předmětné žalobní námitce nepřisvědčil.

28. K námitce podjatosti uplatněné žalobcem v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí soud uvádí následující. Žalobce ve svém odvolání uvedl: *„Sděluji Vám, že jsem se právě dozvěděl informace o vztahu oprávněné úřední osoby odvolacího správního orgánu ke svědkům a k důkazům v tomto řízení, ze kterých vyplývá, že je podjata nejen oprávněná úřední osoba, ale také ředitel krajského úřadu. Tímto namítám podjatost oprávněné úřední osoby odvolacího správního orgánu a jejího vedoucího.“* Za zásadní pro posouzení dané námitky soud považuje skutečnost, že předmětná námitka nesměřovala proti konkrétní oprávněné úřední osobě žalovaného a žalobci tak nic nebránilo takovou námitku uplatnit již v podaném odvolání, neboť již v té době byl řádně poučen o tom, který orgán bude o odvolání rozhodovat. To však žalobce neučinil a přednesl svou námitku až v doplnění odvolání podaného dvacet dva dnů po podání odvolání, resp. více jak měsíc poté, kdy se z poučení obsaženého v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dozvěděl, že o odvolání bude rozhodovat žalovaný. Soud shodně s žalovaným shledal, že námitka podjatosti vznesená žalobcem je pouze obecná a navíc působí zcela nevěrohodně. Z námitky rovněž není zřejmé, o jakém údajném vztahu se žalobce dozvěděl. Námitka podjatosti není nijak blíže konkretizována a žalobce ji podal ještě před tím, než správní orgán prvního stupně zaslal správní spis žalovanému k projednání odvolání žalobce (tedy před určením oprávněné úřední osoby žalovaného). Soud se přiklání k vyhodnocení obsahu námitky podjatosti žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí, podle kterého jde v tomto případě o šablonovitou námitku podjatosti, která má účelový a obstrukční charakter. Dle soudu proto nebylo vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, pokud o námitce podjatosti žalovaný nerozhodl formou usnesení postupem podle § 14 správního řádu.
29. K namítanému neodůvodnění formy zavinění předmětného přestupku soud konstatuje následující. Nedbalostní forma zavinění přestupku byla konstatována ve výroku prvostupňového rozhodnutí ve smyslu § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, přičemž jeho odůvodnění obsahuje napadené rozhodnutí na str. 5 a 6, kde je uvedeno: *„K formě zavinění odvolací orgán konstatuje, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu je konstatována forma zavinění z nedbalosti. Odvolací orgán formu zavinění dále doplňuje o míru zavinění, s tím, že zhodnocení míry zavinění je podstatné zejména pro*

stanovení výše sankce. Minimální výši sankce uložené správním, orgánem odpovídá i nejnižší míra zavinění, tedy nedbalost nevědomá. Odvolací orgán k tomu konstatuje, že vyšší míra zavinění obviněnému nebyla prokázána. Tedy forma a míra zavinění u obviněného M. N. je určena tím, že obviněný „nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“ Aplikací na zde projednávaný případ pak lze konstatovat, že pan N. sice nevěděl, že porušuje předpis, ale jako držitel řidičského průkazu při řízení motorového vozidla v obci, tedy vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Tedy že může překročit nejvyšší povolenou rychlost v obci. Vzhledem k tomu, že k odpovědnosti za přestupek postačuje zavinění v nedbalosti a obviněnému nebylo prokázáno, že by chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, nebo že věděl, že svým jednáním může porušit, nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, považuje odvolací orgán konstatování zavinění v nedbalosti nevědomé za zcela odpovídající. Odvolací orgán pro úplnost poznamenává, že naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku zákon nepodmiňuje omezením či dokonce obrozením jiných účastníků silničního provozu.“ Soud konstatuje, že z citované části odůvodnění je zřejmé, že žalovaný se formě zavinění věnoval dostatečně, a tudíž neshledal danou námitku nedostatečného odůvodnění v tomto směru důvodnou. Soud zdůrazňuje, že dle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění; postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V případě přestupku, jehož se dopustil žalobce, zákon o silničním provozu nevyžaduje úmyslné zavinění, tudíž postačí zavinění z nedbalosti. Z § 15 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky plyne, že přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Soud nemá pochybnosti o tom, že v případě žalobce šlo přinejmenším o nevědomou nedbalost, neboť žalobce jakožto držitel příslušného řidičského oprávnění měl a mohl vědět, že svým jednáním (překročením nejvyšší dovolené rychlosti) může porušit nebo ohrozit zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu. Soud proto konstatuje, že forma zavinění byla v daném případě prokázána dostatečně.

30. Dále se soud zabýval námitkou nenaplnění materiální stránky přestupku. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i jeho materiální stránka. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti byť i v nepatrné míře. Lze tedy vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal za situace, kdy se k jednání, které naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52).

31. S ohledem na práve uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zda lze určité jednání označit za přestupek a zda došlo k naplnění nejen formálního, nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž práve v porušení nebo ohrožení zájmu společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytýkaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl žalobcovým jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.
32. Konkrétně se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Soud k tomu uvádí, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, přičemž k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje potenciální hrozba pro bezpečnost silničního provozu, aniž by k následku skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23). Zdejší soud k tomu doplňuje, že správní orgán prvního stupně neztotožnil formální znaky přestupku se znaky materiálními bez výhrad či přihlédnutí k dalším okolnostem případu. Správní orgán prvního stupně na straně 3 svého rozhodnutí dovodil, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 18 km/h resp. 15 km/h není zanedbatelným překročením rychlosti, zejména v případě, kdy k tomuto překročení došlo v obci a tedy byla naplněna materiální stránka přestupku. Soud se s daným hodnocením naplnění materiální stránky přestupku plně ztotožňuje.
33. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je rutinním přestupkem na úseku plynulosti a bezpečnosti silničního provozu, přičemž na společenské škodlivosti předmětného přestupku nic nemění ani žalobcem namítané skutečnosti, tedy kolik účastníků silničního provozu bylo jednáním žalobce ohroženo, jaké byly povětrnostní podmínky, stav vozovky a viditelnost, případně o jaké šlo vozidlo, jak kvalitní mělo brzdy, apod. Zkoumání namítaných okolností přestupku by bylo toliko zbytečným a bezúčelným zatěžováním správních orgánů při postihování rutinních přestupků v provozu na pozemních komunikacích. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou a konstatuje, že materiální stránka přestupku byla naplněna i prokázána.
34. Žalobce dále namítal, že mu správní orgán prvního stupně nedal možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a žalovaný tuto vadu nezhojil. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu platí, že *„[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“* Z obsahu správního spisu vyplynulo, že správní orgán prvního stupně v předvolání k jednání ze dne 25. 10. 2019 žalobce poučil o tom, že při jednání bude mít možnost vyjádřit své stanovisko k věci a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. V předvolání bylo výslovně uvedeno, že v rámci ústního jednání bude mít žalobce možnost *„vyjádřit k věci své stanovisko a vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, a to v souladu s ustanovením § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu“*. Správní orgán prvního stupně současně výslovně uvedl: *„Dle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich lze konat ústní jednání bez Vaší přítomnosti, jestliže vyslovíte souhlas s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na*

předvolání nedostavíte bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. V takovém případě, pokud bude mít správní orgán spáchání přestupku na základě stávajících důkazů a dalších podkladů pro rozhodnutí za spolehlivě prokázané, bude po provedení ústního jednání a projednání přestupku ve Vaší nepřítomnosti vydáno rozhodnutí. Obviněný z přestupku má právo vyjádřit k věci své stanovisko, navrhnout důkazy a činit své návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (§ 36 správního řádu).“ Takto formulované poučení podle názoru soudu poskytlo žalobci dostatek informací k tomu, aby mohl očekávat, že po provedeném ústním jednání správní orgán prvního stupně ve věci rozhodne, neboť již bude mít dostatek podkladů. Zároveň soud konstatuje, že po doručení této výzvy již nové podklady pro rozhodnutí shromážděny nebyly – ve spise následuje již pouze námitka podjatosti, výzva k jejímu doplnění, doplnění námítky podjatosti, vyjádření k námitce, rozhodnutí o ní (přičemž rozhodnutí o této námitce a ani vyjádření oprávněné úřední osoby k ní nejsou podkladem pro rozhodnutí ve věci), výpis z evidenční karty žalobce ze dne 19. 12. 2019, jenž obsahuje shodné informace jako výpis z evidenční karty žalobce ze dne 14. 8. 2019, který je součástí správního spisu, a protokol z ústního jednání, v němž však nejsou zachyceny žádné rozhodné skutečnosti, které by neplynuly z dosavadní spisové dokumentace. Usnesení, kterým magistrát rozhodl, že oprávněné úřední osoby nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování v předmětném přestupkovém řízení, bylo žalobci doručeno dne 30. 12. 2019. Požadavky vyplývající z žalobcem zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, byly podle názoru zdejšího soudu splněny. Skutečnost, že žalobce svého práva zúčastnit se předmětného ústního jednání nevyužil, ani nenahlédl do správního spisu, jde výhradně k jeho tíži. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl v řízení před magistrátem zkrácen na svých procesních právech vyplývajících z § 36 správního řádu. Soud doplňuje, že žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, a tudíž se mohl ke všem podkladům, které byly řádně popsány také v rozhodnutí magistrátu, vyjádřit případně i v odvolacím řízení. V samotném odvolacím řízení pak nedošlo k doplňování podkladů rozhodnutí, a proto vůbec nepřicházela aplikace ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu v daném řízení v úvahu. Předmětná námitka proto není důvodná.

35. Soud nepřisvědčil názoru žalobce, že z pořízené fotodokumentace nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. V oznámení dopravního přestupku ze dne 21. 5. 2019 je uvedeno, že k přestupku došlo dne 21. 5. 2019 v 11: 16 hodin. Místem spáchání byla obec Jeníkov, u hřbitova, č. p. 53. Shodné datum, čas i místo spáchání je pak uvedeno na oznámení přestupku ze dne 27. 5. 2019 a úředním záznamu ze dne 27. 5. 2019. Součástí správního spisu je též mapový podklad, na kterém je vyznačeno místo kde probíhalo měření rychlosti a směr, ze kterého přijíždělo předmětné vozidlo. Též na fotografii z měření zachycující vozidlo Škoda registrační značky X, je datum a čas spáchání 21. 5. 2019, 11:16:02. Na výstupu z měřícího zařízení je rovněž uvedeno: „místo: Jeníkov, u hřbitova“. Registrační značka vozidla je podle názoru soudu čitelná a bez potíží umožňuje identifikaci předmětného vozidla. Důkazní hodnota fotografií založených ve správním spisu tudíž není nijak snížena a vzhledem k tomu, že předmětné vozidlo bylo následně zastaveno policejní hlídkou a bylo zjištěno, že je řídil žalobce a jel v daném voze sám, nevznikly soudu žádné pochybnosti o tom, že k přestupkovému jednání skutečně došlo a že se jej dopustil žalobce. Rovněž dle soudu bylo z podkladů rozhodnutí jednoznačně patrné místo a čas přestupkového jednání.
36. Soud rovněž nepřisvědčil námitce žalobce, že spis neobsahuje spolehlivý důkazní materiál ve vztahu k překročení rychlosti. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56: „Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.“ Právě zmíněné podklady rozhodnutí (oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla s údaji o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru) tvořily základ pro zjištěný skutkový stav. Žádný z těchto podkladů nevzbuzoval pochybnosti. Ověřovací list se vztahoval k rychloměru, kterým bylo měřeno, platnost ověření pokrývala i den, kdy k měření došlo. Soud tak nepřisvědčil žalobcovu názoru o existenci pochybností o měření rychlosti a naopak shledal, že správní orgány si opatřily dostatek podkladů, z nichž jednoznačně plyne, že měření bylo provedeno řádně a naměřená hodnota rychlosti je správná (srov. oznámení přestupku, ověřovací list rychloměru, záznam o přestupku obsahující výstup z rychloměru včetně fotografií a potvrzení o proškolení obsluhy měřicího zařízení). Žalobcovu argumentaci, týkající se měření rychlosti radarem na principu mikrovln, považuje soud ve vztahu k projednávané věci za zcela irrelevantní, neboť ze správního spisu je zřejmé, že v projednávaném případě bylo měření rychlosti provedeno silničním laserovým rychloměrem a nikoliv silničním radarovým rychloměrem. Vzhledem ke skutečnosti, že použitý laserový měřič je nezávislý na konstrukci vozidla policie, jsou dle soudu zcela irrelevantní i námitky žalobce týkající se technického stavu vozidla policie a přítomnost potravin a sladkostí uvnitř vozidla.

37. Námitku upozorňující na to, že při převodu dat z rychloměru do analogové podoby nebyla vyhotovena doložka autorizované konverze, vnímá soud jako naprosto absurdní. Autorizovaná konverze dokumentů, která je upravena v § 22 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, se totiž týká převodu dokumentu v listinné podobě do dokumentu obsaženého v datové zprávě a naopak, tedy se rozhodně nevztahuje na výstup dat z rychloměru (nejedná se o dokument v listinné podobě ani o dokument obsažený v datové zprávě).
38. Pro úplnost soud k otázce neprovedení důkazních prostředků navrhaných žalobcem v odvolání, podotýká, že povinností správních orgánů je zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V daném případě správní orgány vycházely z průkazných podkladů zajištěných na místě spáchání přestupku orgány městské policie. Žalobce ve svém odvolání nevznesl žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištěný skutkový stav zpochybňovaly. Zůstal u pouhých obecných tvrzení či námitek zcela nemístných (poukaz na nutnost kalibrace po výměně pneumatik či potravin a sladkostí ve služebním voze). Správní orgány v rámci správního řízení nejsou povinny provést každý důkaz, který účastník řízení navrhne, pokud se s jeho návrhem řádně vypořádají, což žalovaný, jak soud uvedl již výše, dle názoru soud učinil. Soud má za to, že skutkový stav byl v projednávané věci zjištěn naprosto dostatečně a bez pochybností (plně v souladu s § 3 správního řádu) a správní spis obsahuje dostatek podkladů pro tento závěr i pro závěr, že se žalobce předmětného přestupku dopustil.
39. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, a proto soud žalobu shledal v mezích žalobou uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku ji zamítl.
40. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce

neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. srpna 2022

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce